

[Justitsministeren.]

os er det Værn, vi skal have mod Statsmagten.

Saa gjorde det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen nogle Bemærkninger i Anledning af, at Lensgreve Schimmelmänn havde faaet sin Indfødsret i 1927, efter at han kun havde været her i Landet i to Aar. Dertil skal jeg blot sige, at det er jo ikke uden Fortilfælde, at en Udlænding meget hurtigt faar dansk Indfødsret, uden at man fastholder de Regler, som ellers gælder om langvarigt Ophold eller Indleven i det danske Samfund. Jeg minder f. Eks. om, at udenlandske Videnskabsmænd, der ansættes som Professorer ved et af vore Universiteter, faar Indfødsret med det samme, fordi dette er en nødvendig Forudsætning for, at man kan blive Statstjenestemand. Man kunde maaske ogsaa mene, det er rimeligt, at den, der besidder saa stor en Del af Danmarks Jord, som nu engang en Lensgreve lovlig kan gøre, er dansk Statsborger. Jeg skal ikke sammenligne de to Eksempler, jeg nævnte, jeg peger bare paa dem. Og i øvrigt er der det at sige, at naar Grev Schimmelmänn i 1927 fik sin danske Indfødsret, skete det ved Lov, efter den sædvanlige Behandling her i Rigsdagen, saa det forekommer mig at være en Ting, der ikke er Anledning til at opholde sig længere ved nu. Der kan jo ikke have været noget reelt at indvende imod Indfødsrettens Meddelelse dengang, naar Lovgivningsmagten har medvirket til, at den blev vedtaget.

Det ærede Medlem beklagede, at jeg kun vilde drøfte generelle Regler. Ja, det maa jeg finde mig i. Jeg mener, det følger af det, jeg har sagt — og det ligger ganske paa Linie med, hvad der i øvrigt er sagt af andre Ordførere her i Tinget —, at selve det konkrete Indhold af Forslaget kan vi ikke medvirke til Gennemførelsen af. Men jeg har taget Konsekvensen af, at det foreliggende Lovforslag dog har rejst et Spørgsmaal, som man kan drøfte, og som er af Interesse for Fremtiden. Jeg har ikke selv taget noget Standpunkt til det, ogsaa af den Grund, at en fortsat Drøftelse af en Indfødsretslovgivning ikke hører under mit Omraade. Jeg har derfor indskrænket mig til at sige, at det forekommer mig, at dette Problem kunde drøftes, og at det vil være rimeligt at drøfte det, hvis man vil vedtage at nedsætte et Udvalg til den videre Behandling af Spørgsmaalet.

Hvad der i øvrigt er sagt af ærede Ordførere giver mig ikke Anledning til Bemærkninger.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg vil ikke paastaa, at jeg er blevet overrasket over den Stilling, Ordførerne har taget; højst er jeg blevet overrasket over den Kortfattethed, hvormed den socialdemokratiske Ordfører var i Stand til at afvise Angreb paa Grev Schimmelmänn Formue. Jeg havde regnet med, at selv om det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der vist var Leder af det radikale Parti, da Landsretsdommen blev afsagt, dengang i stærke Vendinger udtalte, at det var en forkert Dom, saa vilde alligevel Det radikale Venstres Ordfører, naar dette Forslag kom til Behandling, sige, at den Dom maa vi ikke pille ved. Sympati kan være godt, men Sympati hjælper saa forfærdelig lidt, naar man ikke er villig til at omsætte den i praktisk Handling, og det er man altsaa ikke. Da Landsretsdommen blev afsagt, kogte det af Harme i hele Befolkningen. Da stod Politikere fra forskellige Partier op og sagde: dette er en Skandale, det er mildest talt uforstaaeligt, det er en uhyrlig Tanke, at Lensgreven til Lindenberg nogen Sinde kan vende tilbage og sætte sig til Rette paa Lindenberg igen, det maa forhindres. Men nu da det drejer sig om at forhindre det, kommer de samme og siger: lad os ikke lægge en Sten i Vejen for ham, lad ham endelig komme til Lindenberg igen. Nu er Tiden gaet, og nu mener man, Folk er blevet beroliget ved, at han i hvert Fald har faaet konfiskeret en Del af sin Formue.

Det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen siger, at ingen her vil vel forsvare Grev Schimmelmänn, og han tilføjer, at Grev Schimmelmänn fik sin Statsborgerret under falske Forudsætninger. Hvad hjælper det, at det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen ikke vil forsvare Schimmelmänn, naar man hjælper Schimmelmänn til at beholde Resten af sin Formue?

Hvad Statsborgerretten angaar, har den højtærede Justitsminister netop sagt, at det ikke er noget helt ekstraordinært Tilfælde, at Indfødsret dengang blev meddelt saa hurtigt, det er sket ogsaa i andre Tilfælde, og saa nævner han som Eksempel en Udlænding, der blev ansat som Professor ved Københavns Universitet. Jeg tror dog, at den højtærede Justitsminister er i Besiddelse af saapas god Logik, at han ved, at denne Sammenligning halter lige saa meget som de Sammenligninger, visse Folk kom med under Besættelsen. F. Eks. da vi fik Kommunistloven i 1941, forsøgte mange fremragende Jurister at forsvare den ud fra Nødretsgrundsaetningen, den Nødretsgrundsaetning,